
POVSTALEC

MĚSÍČNÍK STUDENTŮ VYSOKÉ ŠKOLY KREATIVNÍ KOMUNIKACE

květen — 2017
5

Budoucnost je v kreativním průmyslu. My tě na ni připravíme!

Art director | Grafik | Spisovatel
PR manažer | Copywriter | Gamedesigner
Publicista | Account manažer | Animátor
Reklamní fotograf | Marketingový manažer
Filmař

www.vskk.cz

Dny otevřených dveří:
31. 1., 28. 2., 8. 4., 18. 4.,
23. 5., 5. 9. 2017

Začínat editorial májového čísla narážkami na Karla Hynka Máchu by bylo příliš jednoduché. Pokládám za mnohem důležitější připomenout, že květen je měsíc požární ochrany! Naléhám tak na všechny čtenáře *Povstalec*, ať dávají pozor, zda někde něco nehoří, a při případném hašení také pozor na špinavou vodu! (Tak přece jen se mi sem ten Mácha, trochu cynicky, dostal.) Jak jistě všichni naši čtenáři vědí, v dubnu se VŠKK vydala na exkurzi do Vídně. O všem, co se tam stalo, vás samozřejmě zpraví Královna Ševele a přidá i nějaké drby z akademické pudy. A pedagogům radím, buďte obezřetní v tom, co před kým říkáte – Královna Ševele má uši všude a ráda cituje!

Exkurze však nebyla to jediné zajímavé, co se v dubnu událo. Studentům a pedagogům se totiž podařilo uspořádat první ročník literární soutěže pro středoškoláky s názvem *Nebojte se polednice*. (Chudák Mácha zase ostrouhall!) Ale co je mnohem důležitější, jeden z účastníků nám zaslal historicky první dopis do redakce – *Reflexe literární soutěže*, který velmi rádi otiskujeme a děkujeme.

V dubnu se také uskutečnily volby do Akademického senátu, do něhož byli zvoleni dva členové *Povstalec*, Gabriel Uhlíř a Jana Fleglová. Prvnímu jmenovanému gratulujeme, nad druhým pouze tázavě zvedáme obočí. Stejně tak

nás všechny trápí, že Kebab na Pankráci stále ještě neotevřel, a už vůbec se nezmiňuji o politické situaci v posledních dnech. Stejně jako já se ptáte, jak je možné všechno to, co se kolem děje? Inu, *Za všechno může Ježíš!* V textu Jana Uhlíka se leccos dozvíte, pokud tedy umíte číst mezi řádky. Tam se totiž vždycky ono magické *všechno* skrývá. A pokud nic nenaleznete, alespoň se dozvíte vše důležité z květnové kinematografie. A že je na co se těšit!

Bohužel se nám nepodařilo ulovit žádného pedagoga na tradiční a oblíbenou rubriku *Slovo*. Ale nevěste hlavu! Místo toho jsme pro vás, ve spolupráci s Dobrou češtinou, připravili recenzi – *Jazzoví upíři, chiméry, Britové a jiná havěť* a také fejtónek, ve kterém si Nicole Rebeka Snová posvítila na *Predátorské konference*.

Můžete si také přečíst povídku *Z okýnka Bány Podané* nebo zjistit něco o aplikaci *Futurago* Gabriela Uhlíře. A pokud by vám i to bylo málo a nenaplněvalo by to vaši potřebu májové lásky, můžete se potěšit nad textem doktora Šidáka. *Sophiina volba* je totiž velká romanfárna! V *Anketě* zase můžete zjistit, co je na konci duhy. Víc romantiky jsme ze sebe bohužel v redakci nevy-máčkali. Třeba vám to vynahradíme v dalším, posledním čísle tohoto ročníku. Do té doby – Mácha s vámi!

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,
příjemné čtení přeje

Michal Beck
šéfredaktor

mesicnikpovstalec@gmail.com

Vysoká škola kreativní komunikace (@vskk.cz)

Na Pankráci 420/54, 140 00 Praha 4 - Nusle

Měsíčník POVSTALEC (sídlicí v blízkosti Pražského povstání) byl založen v srpnu 2016 skupinou bývalých studentů zaniklé Literární akademie a současných studentů Vysoké školy kreativní komunikace. Cílem měsíčníku je přinášet čtenářům díla mladých tvůrců studujících VŠKK a zařazovat aktivity na škole do kontextu širšího kulturního dění.

POVSTALEC

Číslo 5 | Ročník I.
Vyšlo v Praze 9. 5. 2017

Šéfredaktor:
Michal Beck

Zástupce šéfredaktora:
Nicole Rejčka Snová
Veronika Šaumanová

Redaktoři:
Jana Fleglová
Anna Hladká
Radka Jančová
Jan Mazanec
Barbora Podaná
Kateřina Segešová
Anna Štičková
Jan Uhlík
Martina Weberová

Jazyková redakce:
Barbora Podaná
Nicole Rejčka Snová
Veronika Šaumanová
Anna Štičková

Fotografie:
Anna Hladká

Ilustrační doprovod:
Veronika Šaumanová

Grafická úprava:
Michal Beck
Veronika Šaumanová

Obálka:
Anna Hladká
Gabriel Uhlíř

Sazba:
Michal Beck

Technická redakce:
Jan Bláha

Spolupráce:
Dobrá čeština (www.dobracestina.cz)

Vydavatel:
Vysoká škola kreativní komunikace, s.r.o.

OBSAH květen

11 Filmové okénko

Za všechno může Ježíš!

12 Recenze

Jazzoví upíři, chiméry, Britové
a jiná havěť
(Ben Aaronovitch)

14 Fejtónek

Predátorské konference

26 Anketa

28 Komiks

Jak to bylo se... stoletým staříkem?

28 Epigramy

4 Ševel

Májová moudrost

6 Zprávy

8 Hrr na ně...!

10 Přišlo do redakce

Reflexe literární soutěže

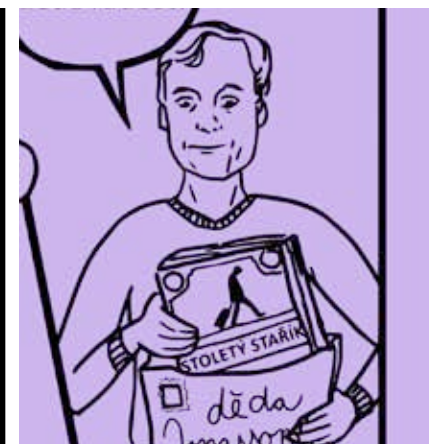

15 Doktore, vyprávěj

Dlouhý román, jež musíte číst
(William Styron)

16 Umělecká příloha

Barbora Podaná: Z okýnka
Gabriel Uhlíř: Aplikace Futurago

MÁJOVÁ MOUDROST

KVĚTEN

Aby to májový číslo mělo lepší vodpich, tak to napálím rovnou tím jarním tripem do Vídně. Vydali jsme se s doktorkou Václavou a doktorem Edou za vobrazama a barákama. Sraz byl v šest ráno, takže jsme všichni vypadali jak pytle koňského trusu. První emoční vypětí přišlo, když Segešová dobíhala autobus, protože se vracela domů pro peněženku. Druhý emoční vypětí následovalo, když jsem si cestou pustila *Vykoupení z věznice Shawshank*. Blbej nápad. Ve Wieně jsme se ubytovali, což trvalo třeba tisíc hodin, vyfasovali jsme doktoru Václavu do hlavy (rozumějte sluchátko) a pak jsme konečně vyrazili na Schieleho. Albertina vystavila the best of čuňačinky, takže to byl hlubokej expresionistickéj zážitek.

Večer jsme jako správný turisti vyrazili do Prateru na pivko. Štičková ani alkohol

nepotřebovala, ta se i po dvou sodovkách při odchodu natáhla přímo uprostřed hospody. Napak Fleglovou pár vínek docela dostalo do nálady. Začala prvákům z fotky tlačit do hlavy nejen to, ať ji zvolí do senátu, ale taky očividně cokoliv, co ji zrovna napadlo. Jak u ní bývá zvykem, zaměřila se především na muže. Takže Matyáš dvě hodiny poslouchal, že vypadá totálně jako Heath Ledger, a Milan by podle ní měl pamatovat všechny songy z šedesátek, protože je tak strašně starej. Vrcholem večera bylo, když se v pokročilém stavu snažila těch pár chudáků z prváku naučit hrát žolíky.

Druhej den jsme se po božský snídani, kterou dovážej snad rovnou z Olympu, vydali na další obchůzku po architektuře a vobrazech. Viděli jsme toho hodně, slyšeli jsme toho ještě víc. Na dno svejch intelektuálních

možností jsme si šáhli v Uměleckohistorickém muzeu. Držet krok s doktorkou Václavou, která ví naprosto všechno (ne, to není hyperbola, ona ví fakt všechno), nás dostalo do totální depiny. Přesto, že měla chřipku, tak nám mladákům totál natrhla zadek. Po pěti hodinách se za ní plazilo čtyřiaadvacet studentů téměř ve smrtelnejch křečích.

Cestou zpátky se nic tak zajímavýho nedělo. Segešová si akorát stěžovala, že v hotelu neměla pokoj s výhledem na moře, a většina z nás si neodvážila sundat boty, protože naše nohy podlíhaly nějaký pokročilý formě buněčného kvašení. Jakože abych to shrnula, byl to dobrej vejlet. Ty boty asi budu muset spálit a jsem taky dost chudá na financích, ale bohatá na duchu!

A když už jsem u toho duševního obohacování, tak pro

vás mám pár životních mouder od našich starších. Paní rektorka nám vysvětlila, že „není nic horšího než špatná metafora s křídly, to je horší než žloutenka.“ Studenti literární tvorby začali pálit své pseudobásně a pro jistotu si ověřili i platnost očkovacích průkazů. Doktor Šidák nám zase objasnil, že *Krakatit* prostě pochopit nemůžem, protože „ten příběh přináší víc otázek než otazníků.“ A doktorka Kofránková nás naučila, že „i to, co je zruďné, může být zajímavé.“ To mi popravdě dost zdvihlo sebevědomí.

Taky se volilo do akademického senátu. Fleglový se očividně ta vídeňská kampaň vyplatila, protože se do studentský části senátu nakonec dostala. Nechala se slyšet, že jako první hodlá otevřít – v tomhle baráku již tradiční – téma absence toaleťáků na dámskejch hajzlech.

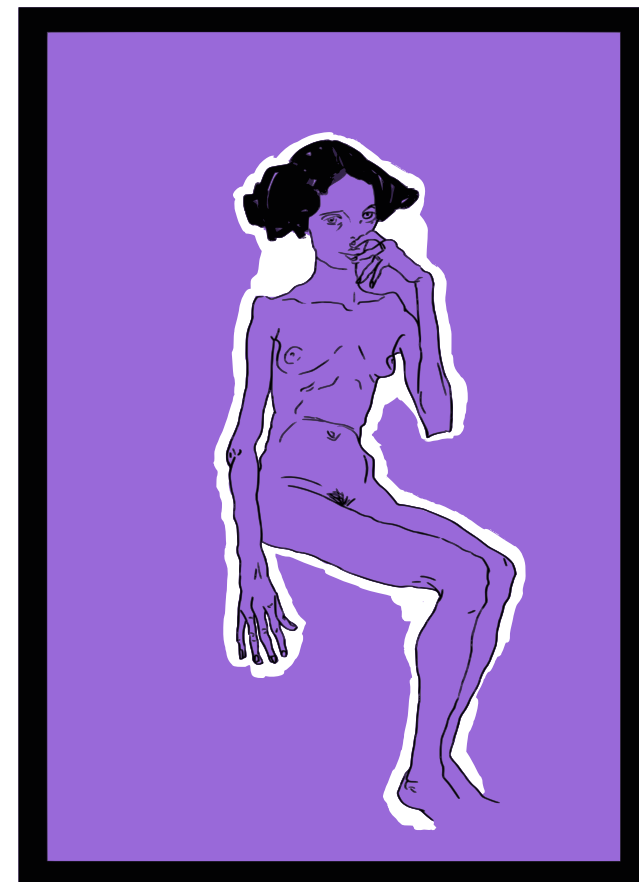
Uhlíř se zatím ke svým prvním senátorským krůčkům nevyjádřil. Pevně doufám, že zasedání senátu bude ještě před prázdninami, protože o tu show nikdo rozhodně nechce přijít.

Mimochodem věděli jste, že musíme do konce června zaplatit školný? To abychom začli postupně rozbíjet prasátka, trhat polštáře a prodávat orgány. A hlavně plánovat párty, že jsme ten první rok fakt přežili! Došvelilo se ke mně, že nějaký posezení by mělo bejt 18. května po klauzurách. To by mohl bejt takovej předskokan závěrečný párty, kterou uděláme po zkouškách a na který to zkouškový samozřejmě důstojně uctíme.

Každopádně studentům do toho zkouškového přejů pevný nervy a pedagogům ještě pevnější. A nejpevněji doufám, že ty diskosongy budou během zkoušek na chodbách vypnutý,

protože by to s téma reprákama nemuselo dopadnout dobře. Poselství na květen zní: Využijte měsíc lásky a cicmejte se víc na chodbách, máte-li s kým, ať mám pak o čem psát!

Pac a pusu
KRÁLOVNA ŠEVELE

ČUŇAČINKA 236
Egon Schiele

Štrúdl a umění

Foto: kolemjdoucí z Vídně

Přeskočím tu pasáž, kdy jsme se krátce před obědem vylodili na „Stadionu“ a snažili se z rakouských lístků vymámit jízdenky do metra... Vzhledem k poměrně nejnarnému počasí měla většina účastníků zkrchlé prsty na všech ještě fungujících končetinách, všichni tak byli dokonale rádi za vyhřátý vestibul Albertiny. Ve vysílačce se hlásili ke slovu buď doktor Burget, nebo doktorka Kofránková svým poetickým výkladem o retrospektivní výstavě Egona Schieleho a dílech francouzské kresby „Od Poussina k Davidovi“. J. C. Monet a Picasso byli samozřejmostí. Po notné dávce umění jsme tiše obdivovali majestátnost jedné z nejvýznamnějších vídeňských památek, gotickou katedrálu Sv. Štěpána, na níž se podílel ne jeden sochař či architekt: Anton Pilgram či Nicolaes Gerhaert van Leydens – ten vytvořil kazatelnu a sarkofág Fridricha II., který si katedrálu zvolil za místo

posledního odpočinku. V centru jsme pak upili něco kávy v Café Diglas a večer nás překvapili svou pohostinností ve Schweizerhausu, jehož majitelé, rodina Kolaríkových, jsou původem z Čech. Posílnění pivem a kávou jsme začali další den exkurzí po vídeňských památkách. Za opětovného výkladu jsme viděli pomníky Marie Terezie, Evžena Savojského a arcivévody Karla a také Pavilon secese nebo kostel sv. Karla Boromejského. Pak už nás čekalo jen Kunsthistorisches Museum se svými uměleckými sbírkami Habsburků, císaře Rudolfa II. a zdánlivě nekonečnou obrazárnou. Exkurzi jsme dovršili posledním šálkem vídeňské kávy a štrúdlem. Na další kulturu se můžeme těšit již tento čtvrtek, kdy se s doktorem Burgetem někteří z nás konečně podívají do Winternitzovy vily architekta Adolfa Loose.

Radka Jančová

Společenská místnost a první volby do akademického senátu

Pro studenty VŠKK byla 11. dubna slavnostně otevřena společenská místnost. Občerstvení pro první dny obstarala Lenka Hniličková, později jsme se těšili dobrotami, které nestačili spořádat účastníci *Polednice*. Děkujeme všem sponzorům, kteří nám přispívají na kávu a čaj – kasičku najdete vedle rychlovarné konvice. Dostupná je také mikrovlnka a lednice – své svačiny si však podepisujte!

Ve dvěstěosmičce neboli leháromístnosti proběhly také první volby do akademického senátu: studenti mohli vybírat své zástupce mezi 24. a 26. dubnem vhozením lístku do schránky za přítomnosti volební komise. Zvítězili nakonec tři akademičtí pracovníci (Pavel Šidák, Marian Beneš a Daniel Kubec), Jana Fleglová za literáty a Gabriel Uhlíř za vizuály. Nejoblíbenějším kandidátem byl vyučující literatury a poetiky doktor Šidák, jenž obdržel patnáct hlasů z celkem třiceti šesti.

Nicole Rebeka Snová

Květen a květena

Po velikonočních prosněžených dnech konečně startuje jaro jaksepatří. A mě, coby rostlinofila a vůnomila, zajímalo, zda se objeví vedle jemných hudebních tónů svištících po chodbách i nějaké to kvítko.

Vyrazila jsem za dvojkou nejdůležitějších osobností VŠKK, které jistě sdílejí kabinet plný rostlinstva, s představou, že můj nápad obveselit prostory školy barvami a vůněmi podpoří. Přece nejsou květiny do škol umísťovány bezdůvodně. Po úvodu paní doktorky, na kterou jsem sázela nejvíce, mi však bylo jasné, že se má původně pozitivní zpráva o příchodu rostlinstva na naši školu změnit na zprávu o tom, jak zeleni zůstává role pouhého estetického klišé.

Usadila jsem se do bezrostlinného kabinetu a nesouhlasně kroutíc hlavou zapisovala, jaký nesmysl kytky jsou:

„Nesnáší květiny. Na louce jsou pěkné, ale jakmile mi někdo věnuje řezané květiny, беру

Foto: Lenka Hniličková

A kdypak bude k mání tělocvična?

Ptají se nedočkaví studenti, kteří ve společenské místnosti nenalezli pingpongový stůl, jehož fotografie se objevila na oficiálních stránkách školy. Odpověď je jasná: až ze skladu zmizí neupotřebitelné knihy a prvotiny studentů Literární akademie, které ekologicky smýšlející vedení odmítá zlikvidovat. Část knih tak v minulém měsíci putovala do autonomního centra Klinika a dobročinného občůdku Přestupní stanice. VŠKK se také chystá oslovit Katedru rusistiky na Univerzitě Karlově kvůli značnému množství cizojazyčné literatury. Pokud víte o vhodném odběrateli, ozvěte se redakci *Povstalec*.

Nicole Rebeka Snová

to jako osobní atak. Nemluvě o tom, že při tak vysokém výskytu alergií v managementu školy bych se divila, kdyby někoho nezabily. Co se týče studentů, měla bych strach, aby nám jich pár neulétlo oknem, až si k nim přivoní. Jinak jsem samozřejmě ráda za jakékoli zkrášlování chodeb. Například pracemi studentů a učitelů školy. Nechybí mi tady kytky, chybí mi tu cvrkot,” rozhodla se paní rektorka.

Paní prorektorka alespoň částečně květiny omilostnila:

„Když budeme mít víc kytek a gaučů, bude to víc jako doma, příjemnější prostředí.“

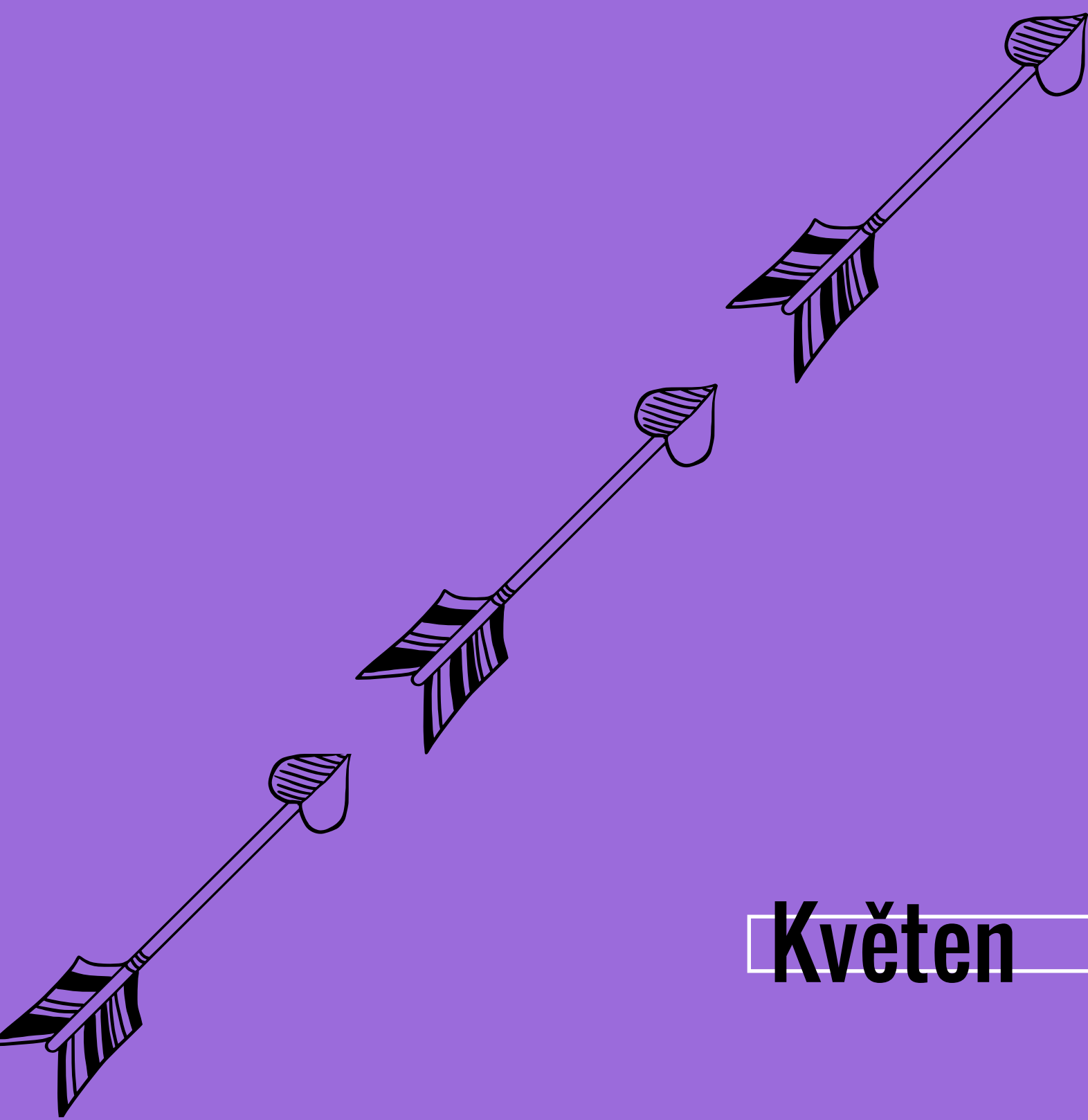
„No jo, ale kdo se o ně bude starat? Já květiny stejně nevnímám – ani jsem si nevšimla, že tady žádné nemáme,” zchladila mě vzápětí.

Protože, jak každý ví, pohled na zelenou uklidňuje, zůstává nám alespoň květina vítací. A ta se v nastávajícím vypjatém období bude zaručeně hodit.

Martina Weberová

HRR NA NĚ...!

Akce, které by vám neměly uniknout

Květen

St
3

13 komnat První republiky
Galerie Tančící dům

3.—25. května

„Návštěvníci Galerie Tančící dům se od 3. května do 25. října přenesou v čase do období První republiky. Tato slavná éra Československa, vymezena lety 1918 až 1938, bude zobrazena v tematické expozici s názvem *13 komnat První republiky* a bude rozdělena do celkem třinácti sekcí, které symbolizují specifické tematické okruhy od filmu a umění přes módu či sport až po politiku a podnikání. Výstava bude složena z exponátů, z nichž 95 % zastanou původní originály.“

St
17

Seifert a Nezval

večer o Jaroslavu Seifertovi
a Vítězslavu Nezvalovi – Praha
očima dvou českých básníků
Městská knihovna Hradčany

17. května, 17:17

„Praha v básních a ve vzpomínkách těchto významných českých básníků – komponovaný pořad herce, recitátora a autora mnoha literárních pořadů Jiřího Brože. Večer chce mimo jiné připomenout 115. výročí narození básníka, překladatele a držitele Nobelovy ceny za literaturu Jaroslava Seiferta.“

St
10

Noc literatury
Nusle, Michle – různá místa
10. května, 18:00

Noc literatury je projekt, který si dal za cíl přiblížit čtenářům nové knihy evropských autorů. Čtení bude probíhat hned v několika českých i slovenských městech. Letošní pražský ročník si našel místo v Nuslích a Michli.

Trasa má celkem 19 zastávek. Čtení probíhají paralelně – na všech místech začíná čtení v 18:00, ukázky se opakují vždy v půlhodinových intervalech až do 22:30. Návštěvníci si sami volí pořadí míst, která během večera navštíví. Úryvky interpretují známé (nejen) herecké osobnosti. Podrobnosti a program najdete na adrese www.nocliteratury.cz

Čt
18

Klauzury prvního ročníku
Literární tvorby
Vysoká škola kreativní
kommunikace
18. května, 14:30

I náš časopis by vás rád pozval na klauzury našich literárních prváků. Přijďte si poslechnout, co vaši spolužáci vytvořili za uplynulý rok. Čtení se bude konat v knihovně, poté ještě ve společenské místnosti společně posedíme a oslavíme zakončení prvního akademického roku na Vysoké škole kreativní komunikace.

Hrr na ně...! | 9

Čt
11

Svět knihy

Výstaviště Praha Holešovice
11.—14. května

23. mezinárodní veletrh a literární festival můžete navštívit od čtvrtka až do konce druhého květnového víkendu. Veletrh nabídne jednak množství nakladatelských stánků, jednak bohatý doprovodný program v podobě literárních besed, čtení a autogramiád. Program najdete zde: <http://sk2017.svetknihy.cz>

So
20

Nuselské dvorky
Nusle – různá místa

20. května, 13:00–23:00

Další kulturně-společenská akce, které letos nabídnou své prostory pražské Nusle, jsou Nuselské dvorky. „Objevíme zapomenuté dvorky, které zaplníme novým cirkusem, představeními, workshopy, storytellingem, pohádkami pro děti, kreativními dílnami pro malé i velké, vůní dobrot, nebude chybět ani táborák a opékání buřtů,“ lákají na svou akci pořadatelé. Více na facebookové události akce.

Barbora Podaná

REFLEXE LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Vincenc Ignác Novotný

První informace o soutěži nám na hodinu literatury přinesla paní profesorka Hronová. Sdělila nám podrobnosti ohledně organizace a požadavků, ke kterým patřila i kritéria soutěžních týmů. První se přihlásili moji spolužáci Ota a Alexandra a musím uznat, že mne to stálo notnou dávku odvahy. Vedly mne k tomu dvě věci: setkání s literaturou, k níž bych se během svého studia možná ani nedostal, a vidina mimoškolní aktivity bez spojitosti s hudbou. Ten večer byla poslána přihláška a hned jsme se pustili do zodpovídání deseti otázek z okruhu tří literárních děl. Byly to Dykův *Krysař*, Kytice a Fuksův *Spalovač mrtvol*. K Dykovi ani k Fuksovi bych se nepřinutil, nebýt této akce. V týmu jsme nejdříve mluvili o našich dojmech ze čtení a o tom, co mají díla společného. Po krátkém polemizování jsme si otázky rozdělili a každý odpověděl na něco. Zpracované odpovědi jsme poslali poslední možný den – asi tak, jak je u studentů zvykem.

Přibližně po týdnu přišel e-mail s gratulací a oznámením, že postupujeme do druhého kola. Nadšení bylo nesmírné. Druhé kolo se již konalo na Vysoké škole kreativní komunikace, těšili jsme se tím víc, že poznáme nová místa a lidi z úplně jiného oboru, než na který jsme byli doposud zvyklí. Pustili jsme se

do čtení děl do druhého kola. Byli to Arbesův *Sv. Xaverius*, Hrabalovy *Ostře sledované vlaky* a *Magorovy Labutí písně* Ivana Martina Jirouse. Opět úžasné čtení.

Po příchodu do budovy jsme se zaregistrovali a očima vyzorovali naše potenciální soupeře. Nikdo nevypadal na první pohled chytřejší, a to nás uklidnilo. Po asi hodinové registraci a dvacetiminutovém úvodu jsme se s hrůzou dozvěděli, že v budově je místnost plná jídla zadarmo – smutek nám musel být znát na očích. Do soutěžní místnosti jsme vcházeli rozrušení a hladoví.

Vyřazovacím kolem jsme prošli bez ztráty kytičky. Nasbírali jsme nejvíce bodů ze šesti týmů, ačkoliv naše taktika – vybírat si pouze otázky na Hrabala – začala být organizátorům poněkud k smíchu. Taktika byla ovšem funkční a s pocitem vítězů jsme se odebrali do vytoužené občerstvovací místnosti. Do semifinálového kola jsme dostali jako materiál povídku Karla Pecky „Měsíční svit“. Na nastudování jsme měli hodinu.

Semifinále bylo skvělé. Byli jsme v místnosti pouze s jedním týmem a součástí kola byly i filmové ukázky a doplňování textu. Náš hudební smysl pro detail přinesl ovoce a se stavem 17:6 jsme se opět odebrali do oné skvělé místnosti. Tentokrát

bylo posezení tím příjemnější, že jsme objevili lednici naplněnou obloženými houskami – no zkrátka ráj.

Do finálového kola jsme šli nejistí, jelikož materiály obsahovaly asi dvacet stran životopisu jednotlivých autorů. Kolo bylo fiasko. Cítili jsme se zahanbení, protože tým soutěžící proti nám věděl i ty nejzákeřnější otázky, které jsme my téměř nepochopili. Celou atmosféru rozjasňoval roztomilý a poněkud zmatený profesor Goldflam. Byli jsme druzí, ale přesto se cítili jako vítězové. Příští rok to zkusíme znovu, ale ještě s větším nasazením a více vědomostmi. A tentokrát už se v jídelně usadíme hned na začátku.

*Autor je studentem
Gymnázia a Hudební školy
hlavního města Prahy*

ZA VŠECHNO MŮŽE JEŽÍŠ!

Jan Uhlík

Každý duben a květen trpím. Proč? Nesnáším zombies. Filmoví tvůrci se trapně drží křesťanských tradic. Necháávají na konci dubna vzkřísit dávno zapomenuté a zatuchlé mrtvoly. Celý květen pak pobíhají po kinosálech a požírají mozky něco málo tušícím divákům, kteří si šli zahrát hru na život a na smrt zcela dobrovolně, ostatně jako každý rok!

Jen se podívejte na *Strážce vesmíru*. Nádherný příklad toho, že vykrádání hrobů je právoplatně trestným činem. Ale s příliš malou sazbou. Kdyby totiž hrozilo třeba doživotí, nemohlo by se stát, že by někdo udělal předělávku béčkového seriálu, který sytil fantasii dětí před více než dvaceti lety. Tehdy se nám to mohlo líbit, protože jsme nevěděli, co znamenají slova soudnost a kvalita. Ostatně jako každé dítě. Ale opravdu si myslí tvůrci, že jsme se po takové době neponaučili? Neponaučili. Film sice zasáhla smršť rozporuplnosti, ale ustál ji. Momentálně se hodnocení na filmových databázích pohybuje od šedesáti procent výš. Mohlo by mě to bolet u srdce, ale jelikož jsem při promítání přišel o kus mozku, utřu si slinu a souhlasně zabručím!

Když jsem u kousání mozků, nelze nezmínit vzkříšení, které by snad i mohlo za něco stát. Ridley Scott opět smetl prach

z kamery a v půli května přinese fanouškům hororové klasiky opožděné velikonoční vajíčko. Doporučuji loupat skořápku opatrně. Nikdy nevíte, v čem se skrývá Facehugger! Je to tak. Přichází pokračování legendární vetřelecké ságy – *Vetřelec: Covenant*! A co čekat od této obživlé mrtvoly? I kdyby to dopadlo jakkoliv, zažijeme alespoň malé přiblížení k atmosféře, která panovala v osmdesátých letech v kinosálech. Bacha na 4DX projekce, aby se vám Xenomorf opravdu nepodíval na zoubek. Premiéra proběhne osmnáctého května. Doporučuji vzít někoho, u koho vás potěší, že ho film vytočí, nebo zahřeje u srdíčka! Protože u takových hokusů pokusů nikdy nevíte.

Cenu za největší kouzelnický trik však získává někdo jiný. Seriál *Prison Break: Sequel* předvedl něco, co se povede opravdu málokomu. Zabít jednou hlavní postavu a nechat ji obživnout? Pohoda. Dvakrát? Ještě že se hlavní postava jmenuje Michael Scofield. Tím má dost blízko ke Copperfieldovi. Pole jako pole. Zázrak jako zázrak. Takže se to vlastně dá trochu i odpustit. A kupodivu, i když se koukáme na jedno velké zombie-ception, funguje to. Pokud nevíte, jak zabít čas předtím, než vyjde *Hra o trůny*, určitě po devítidílném pokračování *Útěku z vězení* hodte okem!

Ale víte, co je na tom veškerém jarním vzkříšování stejně nejhorší? Že vůbec nezáleží na tom, jestli filmové zombies hned zase zapadnou do hrobu, nebo se z nich stane časem plnohodnotná bytost, protože už několikátý rok stejně nemám čas se na ně podívat. A vy letos spolu se mnou! Haha! Ježíš si taky mohl uvědomit, že umřít a obživnout před zkouškovým není zrovna fajn nápad.

Ben Aaronovitch:
Měsíc nad Soho
Vydalo nakladatelství
Argo,
Praha 2016,
263 stran.

JAZZOVÍ UPÍŘI, CHIMÉRY, BRITOVÉ A JINÁ HAVĚT

Radek Hochmal

Ano, jazz – podmanivá hudba, která dokáže roztančit sály plné lidí, stejně jako dohnat tytéž tanečnický k slzám a melancholii. *Bud'te všichni vítáni v zahradě nezemských rozkoší. Kde si znávený poutník může soléci plášť puritánské zdrženlivosti, rozšněrovat korzet maloměstské morálky a přecpat se vším, co jen život nabízí,* zpívá Skřivánek Larry, jehož ufatá hlava může a nemusí být zapletena do nového případu policisty Petera Granta. Kdyby ho tak jenom někdo poslouchal. Nástroj zvolil Aaronovitch mocný, dokázal jej však použít? Podařilo se mu vtisknout své druhé detektivce něco z oné jazzové atmosféry, na niž své čtenáře láká?

Hudba, a zvláště jazzová, má-li někoho oslovit, musí vyvolávat emoce. Nemůže být programová, narýsovaná dopředu, nikdy není jen zápisem not a akordů. A bohužel, tak

jako jsem už ve své recenzi na *Řeky Londýna*, první knihu série, odsuzoval Aaronovitchovu obsesivní snahu o zachycení detailní architektury Londýna,

Tak jako v případě prvního dílu sledujeme i zde dva případy, které čpí magií a nadpřirozenem a mohou se v příhodné době příhodně protnout. Ovšem co si budeme povídat, vrah, který si za své oběti vybírá výhradně zručné jazzmany, a mrtvoly nalezené bez přirození v druhém případě nabízejí málo příležitostí k naplnění tvrzení ze zadní strany přebalu, že jde o ještě zábavnější knihu, než byla ta předchozí.

objevuje se stejná encyklopedičnost i ve vztahu k hudbě. Autor nás sice seznámí se spoustou hudebníků, názvů konkrétních skladeb včetně let jejich vzniku, kapel, které je v různých dekádách 20. století s různými

obměnami hrály, ba i klubů a scén, kde tyto kapely působily, co je to ale platné, když z toho všeho nedýchá ani trochu života oněch zlatých časů. Kde je ten saxofonista u mola na nábreží, který své tóny utápí ve vlnách Temže, ptám se? Kde jsou ty líné se převalující obláčky kouře, vyluzované popůlnočními hosty v prosezených sedačkách v potemnělých zákoutích zapadlých klubů a melancholická zpěvačka s rozmazanou řasenkou, co si do mikrofonu vylejvá svůj děravej život. Asi už chápete, kam tím vším mířím... Kniha sází na tunu sarkasmů a sem tam přidá i nějaké to peprnější slovo, přesto jí zoufale

chybí právě emoce. Výmluvně to dokumentuje třeba závěrečné shledání dvou hlavních postav: „*Jste stále naživu. To je něco úchvatného.*“ – *Přepadla mě příšerná představa, že mě snad obejmě, ale naštěstí jsme si*

oba včas vzpomněli, že jsme Angličané.

Stejná vyprázdněnost se zračí i v ději a tentokrát ji nedokáže vyvážit ani Peterův – mnou dříve tolik vyvyšovaný – britský sarkasmus a všudypřítomná ironie. Většina hlavních postav z *Řek* je postavena mimo děj. Buď si lížou rány z předchozího setkání s temnými silami (detektivka Lesley, inspektor Nightingale – a ten by si rozhodně jako jednoznačně nejzajímavější postava více prostoru zasloužil), nebo jsou tu zkrátka už jenom do počtu (Molly i hlídací pes zaznamenávající svým čichem projevy magie, epizodní role říčních božstev). Takže to celé na svých ramenou musí utáhnout čerstvý kouzelnický učeň, konstábl Grant, kterému tu a tam asistují jednorázoví kolegové, on sám dobrou třetinu knihy stráví nevázaným sexem a mimochodem stihne i nějaké to vyšetřování a studium magie. Podivné je, že mi až po nějakých šedesáti stranách došlo, že je Grant vlastně černochoch. Z prvního románu jsem to patrně zapomněl a nepřipadalo mi to důležité až do chvíle, kdy jsem si uvědomil, jak protagonista ani v jediném případě neopomene zdůraznit, že se právě setkal s bělochy nebo běloškami. Když jde například o identifikaci mrtvoly na patologii, je to samozřejmě v pořádku, ale jakmile se před prchajícím pachatelem rozuteče skupina bělošek, za barem obsluhuje běloch a sám Peter jde na rande, považte, s běloškou, už tady něco zavání rasismem.

Tak jako v případě prvního dílu sledujeme i zde dva případy, které čpí magií a nadpřirozenem a mohou se v příhodné době příhodně protnout. Ovšem co si budeme povídat,

vrah, který si za své oběti vybírá výhradně zručné jazzmany, a mrtvoly nalezené bez přirození v druhém případě nabízejí málo příležitostí k naplnění tvrzení ze zadní strany přebalu, že jde o ještě zábavnější knihu, než byla ta předchozí. Co se týká již několikrát zmiňovaných vyčerpávajících popisů architektury Londýna, pokud vůbec mohou být vtipné, bude humor z nich vzešlý natolik úzkoprofilový, že nemá šanci téměř nikoho oslovit. V českých končinách se o to se svými *Šumnými městy* mnohem citlivěji a civilněji pokusil David Vávra, kterému naštěstí došlo, že třeskutý vtip a sarkasmus bude lépe zanechat v *České sodě*.

Peter Grant je sympatická postava, ale příliš odtažitý způsob vyprávění se spoustou výkladových odboček a nezáživných popisů, malé využití fantasy prvků (například oproti *Harrymu Potterovi*, ke kterému bývá zbytečně přirovnáván) a v tomto případě i málo invenční detektivní zápletky jeho příběhům nenabízejí potřebný náboj. Na *Měsíc nad Soho* jsem se po úvodním rozjezdu opravdu těšil, snad tedy nebudu zklamán, když má očekávání třetího dílu s názvem *Šepot podzemí*, který taktéž nedávno vyšel v nakladatelství Argo, nebudou moc vysoká. Jinak bohužel půjde, alespoň z mé strany jako čtenáře, o díl poslední.

Recenze převzatá
z rubriky Dobrá kniha
webu Dobrá čeština.
Více na:
[www.dobracestina.cz/
basta](http://www.dobracestina.cz/basta)

PREDÁTORSKÉ KONFERENCE

Nicole Rebeka Snová

V posledním roce jsem se zúčastnila většího (rozuměj nadměrného) množství konferencí, a protože nechci nikoho urazit, pomlčím o jejich názvech i tematickém zaměření. Popravdě jsem si až donedávna naivně myslela, že se *predátorství* týká jen pseudoodborných periodik a že heslo „kvantita nad kvalitou“ nezasaahuje do akademických diskusí. Avšak ani konference se nevyhnou fraškovitosti – bohužel. Jestliže si nyní spojujeme rozpad Rakouska-Uherska s kafrkovsky nepřehledným byrokratickým aparátem, nás si příští generace zapamatují podle groteskního a absurdního počínání ve vědecké sféře.

Nejdůležitější je vše dobře načasovat: musíte si pro organizátory s předstihem vymyslet pádný důvod, který vám sice nebrání na konferenci vystoupit, ale jenž vám zároveň zabraňuje zdržet se po celou dobu. Je také příhodné, aby vám tato záminka neumožňovala vystoupit hned ráno, kdy se neúčastní téměř žádní posluchači ani akademičtí pracovníci. Pokud se závěrem konference udělají ceny, chybějí dokonce někteří porotci. Nesmíte také znervózňt, když váš příspěvek zařadí organizátoři do bloku poezie, přestože se chystáte mluvit o novele – co se týče žánrového určení, ani moderátor se vždy netrefí správně. Když skončíte s přednesem, váš výkon doprovodí frázemi „To bylo velice poučné“ nebo „Děkujeme za osvětlení ... [libovolně doplňte]“. Většinou si však vyslechnete „Děkujeme za splnění časového limitu“, a to na sebe můžete být pyšní, protože jste vyhověli nejpodstatnějšímu kritériu hodnocení kvality příspěvků.

Nenechte se zmást záludnostmi typu „Vzal/a jste ve své práci v potaz ... [doplňte jméno autora, ideálně známého jen odborníkům s dvacetiletou praxí v oboru]“ nebo „Doporučuji vám, abyste si přečetl/a ... [doplňte jméno autora, který je naprosto irrelevantní pro vaše vědecké bádání]“, jež jsou pronášeny jen za tím účelem, aby potvrdily hierarchicky vyšší postavení akademika, popřípadě zamezily další debatě. Je to pořád lepší varianta, než když vás organizátoři pokárají za nedostatečnou komunikaci („Svou účastí dokazujete, že jste bohemisti se zájmem o literaturu, tak se ptejte“ – chudáci slovenisti, s jejichž aktivitou se na konferencích nepočítá). Někdy musíte naopak čelit výpadu hned několika oponentů najednou. Přestože fenomén, o němž referujete, nespadá do okruhu jejich vědeckého bádání, podobnost názvů (romance, novoromantismus) jim velí váš příspěvek

náležitě zkritizovat. Z podobné konfrontace vyváznete se silně pošramocenými nervy, ale akademici jsou spokojeni, neboť si ověřili, že se v ofenzivě mohou plně spolehnout na své kolegy.

Své přátelství dále utužují významnými pohledy, špitáním a chichotem ve chvílích, kdy zmíníte literaturu, ze které jste čerpali, nebo jméno svého školitele – proč nevyhovují jejich nátuře, vám akademici bohužel nesdělí, protože jde o záležitost čistě interní. Občas je pletichaření zaměstná natolik, že diskusi přestanou věnovat pozornost; jindy kladou všem přispěvatelům evergreenovou otázku „Můžete nám vysvětlit, jak se váš příspěvek vztahuje k tématu konference?“ (což nečekáte, neboť předtím schvalovali vaše anotace) nebo „Jak název vašeho příspěvku koresponduje s tím, o čem jste právě hovořil/a?“ – tehdy je nejprůhodnější odpovědět „Název má být především atraktivní“, jelikož proti takové odpovědi nelze nic namítat. Lze také přizpůsobit obsah příspěvku, aby ve všech ohledech odpovídal tematickému záběru konference (varování: má-li konference název *Pýcha a předsudek literatury pro ženy*, není vhodné dávat „pýchu“ a „předsudek“ do každé věty). Nemusíte se obávat, jestliže perfektně neovládáte výslovnost jména autora, jehož dílu se věnujete ve své diplomové práci – akademici vás na správnou výslovnost nápadně upozorní. Pokud však stále budete vyslovovat [rimbaud] namísto [rembo], ozve se jiný z posluchačů, již značně znejistělý: „Zajímalo by mě, zdali [rimbaud] nebo [rembo:] ...“ Takže napříště raději oba dva.

Dnes již není nutné mít příspěvek sepsán (a to ani rámcově), a proto mnozí z přednášejících pouze komentují bodovou prezentaci, jejíž úroveň navrácí posluchače do gymnaziálních let. Polovina z dvacetiminutového času připadne na převyprávění děje a uvedení do kulturně-historického kontextu. Přispěvatelé se také prozíravě uchylují ke schématům a prostorovým modelům – prezentace vypadá velmi fundovaně, ve skutečnosti však přednášející namísto odrážek přidal dvě šipky, rozdělil text na tři sloupce a nakreslil trojúhelník. Výjimečné nejsou několikastránkové tabulky mapující textové změny půl tuctu děl v rozmezí více než deseti let, které by skvěle fungovaly jako příloha bakalářské práce, ale za předpokladu, že je cílem příspěvku osvětlit autorovo experimentální uchopení konkrétního motivu, působí samoučelně. V akademických kuloárech mimoto koluje poučka,

že každé příliš-obyčejně-znějící slovo je zapotřebí nahradit odborným termínem, a to nejlépe z jiného oboru (permutace, screening). Pokud tyto termíny použijete, musíte znát jejich význam, abyste potom na přímý dotaz neodpovídali, že *adaptace* je forma *experimentu*, jež má blízko k *variaci*.

Ale existují i jiné strategie, jak účinně zmást akademika: na svůj příspěvek můžete našroubovat teorii všeobecně uznávaného myslitele a poté stačí předstírat, že jeho *premisu koreluje s vašimi závěry*. Není nad to, přehltnout prezentaci humornými anekdotami ze života autora – znuděné účastníky konference potěšíte, a navíc odvedete pozornost od vlastního přednesu. Jestliže jste si pro svůj příspěvek vybrali nezáživného pisatele, doporučuji přidat dva zábavnější, případně náhodně propojit několik epoch, abyste prokázali široký rozhled. Analýze jednoho díla se zpravidla věnovat nelze, protože by to od účastníků konference vyžadovalo podrobnější studium daného autora, což je samozřejmě při třiadvaceti přispěvatelích neproveditelný úkol.

Absurdní drama vrcholí v okamžiku, kdy je z tohoto množství přispěvatelů oceněna téměř polovina, tj. deset lidí, a každý z nich si může tento úspěch vepsat

do životopisu, ačkoli jeho příspěvek nebude nikde k vidění. Všichni si tak splní povinnost a nemusejí se bát, že by neodbornost příspěvků poukázala na nevalnou úroveň konference. A aby se zvýšila společenská prestiž této události, zvítězí příspěvek, který je naladěný na současnou módní vlnu biodiverzity, migrace, feminismu, transgenderu atd. O primárním zacílení konferencí vypovídá jejich závěrečný průběh: kvapem dopovědět, vyhodnotit (o hodinu dříve oproti oficiálnímu programu), vyfotit se s kupou knížek od sponzora, spakovat se, dopít kafe a ať už jste pryč.

Nenabízí-li se opravdu efektivnější způsob, jak získat od státu natolik potřebné finanční prostředky, přiznejme si na rovinu, s jakým záměrem to vše činíme – vyhneme se tak mnohým zklamáním. Má-li být diskuse ve veřejném prostoru pouhou *show* pro úřady, které hledí na počet příspěvků, předaných ocenění, zastoupených institucí a zahraničních účastníků, a podle toho pak rozhodují o přidělení, či nepřidělení grantu, nestačilo by se naoko sejít, udělat pár pěkných fotografií a napsat si hezké hodnocení? A v případě, že zatoužíme po živé debatě o literatuře, zajdeme si s kolegy na pivo.

Fejtónek převzatý z rubriky Moje řeč webu Dobrá čeština. Více na: www.dobracescina.cz/basta

DLOUHÝ ROMÁN, JEŽ MUSÍTE ČÍST

Román *Sophiina volba*, jež roku 1979 napsal William Styron, trpí pro literaturu, zvláště pro tu epickou, pravděpodobně zásadním neduhem: jeho děj vstoupil do obecného povědomí, a čtenáři tak znají „to hlavní“ – a zbytek, zdá se jim mnohdy, číst nemusí. Což je ovšem škoda. Alespoň pro část čtenářů *Povstalec by Volba* měla mít jisté kouzlo: je koncipována jako výpověď adepta literárního umění Stinga o tom, jak se učí psát. Jenže zřetel na literární dovednosti autora je záhy marginalizován jeho setkáním s podivnou mileneckou dvojicí – Nathana Landaua a eponymní Sophie Zawistowské. Potkávají se v Brooklynu, je těsně po druhé světové válce, je mír a svítí sluníčko (a pije se hodně alkoholu a těž se hodně souloží); řeklo by se – ráj na zemi. Ale ten podivný Nathan! Milý šílenec, řeklo by se; než z něj začne jít strach. A další trhliny v rájské rovině: Sophie začne vyprávět. Ne, není Židovka (naopak Žid je Nathan), ale proč tedy – rodilá Polka – prošla Osvětím?

A jaká tam byla její volba? Znáte, čtenáři, jméno Rudolfa Hösse? A jak Sophie volila před zatčením v okupované Varšavě? A Sophie ve svém vyprávění sestupuje stále hlouběji, ne do minulosti, ale do vrstev potlačených vzpomínek. Stinga přitom stihne připravit o panictví, ale – ach, Sophie. Ach, Sophie! Mělas prý milovaného muže a otce – ale ono to bylo trochu jinak. A nemělas jen muže a otce... Výše zmíněné „to hlavní“, ona zásadní *Sophiina volba* (a pokud, milý čtenáři, nevíš, jaká to je, věz, že je to volba nade všechny extrémní), je v románu ukryta v několika málo odstavcích téměř na samém konci textu. Je to jen část, nebo vrchol toho, co Sophie protrpí? Sophie, která v románu s komplikovanou retrográdní a rámcovou kompozicí ztratí skoro vše, Sophie, krásná Sophie, která na posledních stranách – ne, neřeknu vám víc, děti. Však si to přečtete. V překladu Radoslava Nenadala má kniha sedm set stran, ale to je maličko.

PhDr. Pavel Šidák, Ph.D. převyprávěl román *Sophiina volba* (1979) Williama Styrona

amělecká

příloha

Babara Podaná
- Z okýrka
Gabriel Uhliř

Z okýnka
Barbora Podaná

Je neděle večer, sedím na podlaze v pokoji a ledabyly skládám věci do kufru, přesně podle seznamu. Ještě poznámkový blok, pastelky, fixy, baterka. Máma vedle v kuchyni smaží řízky a mně je z toho špatně, i když mám normálně řízky docela ráda. Třeba na Vánoce nebo tak, ale to jsou hezky na talíři, se salátem, a já se těším na dárky a na pohádku a bývám docela spokojená. Když do přihrádky kufru po dědovi uklidím i zubní nit, jdu za mámou, sednu si k jídelnímu stolu, začnu na ni koukat smutně a taky se trochu snažím vynutit brečení. Konečně si mě všimne.

„Anežko, nezačínej zase. Nejsi ve třetí třídě. Už jsi dost stará na tohle fňukání. Vždyť jsme si to vysvětlily. Zkus se třeba trochu těšit, vždyť by to mohlo bejt i fajn, ne?“

„To by teda nemohlo!“ zařvu a s pláčem běžím zpátky do pokoje, bouchnu za sebou dveřma a schoulím se do klubička na postel.

Ať si všichni jedou, hrajou si vybiku, chodí v noci do tmy do lesa a tancují pitomý ploužáky ve smradlavý jídelně. Já o to ale nestojím ani trochu. Škola v přírodě je moje každoroční trápení. Když jsem byla malá, tak jsem se tam občas v noci počůrala, protože jsem se večer bála jít sama z chatky na záchody. A holky se mnou nikdy jít nechtěly, že to vydržím, ale pak se stejně smály a na snídani to všem vykládaly a já se strašně styděla a pak učitelka řešila s mámou, jestli náhodou nemám nějaký problém, že to není normální. Jednou, už nevím, ve který to bylo třídě, jsem se šla vyčurat před chatku. Myslela jsem, že všichni spí, ale Adéla mě z okna vyfotila a pak to ukazovala i klukům, i učitelce, a ta mi pro změnu vynadala, že se to nesmí a proč nejdu normálně na záchod. Já teda ale nevím, co je normálního na záchodech v půlce lesa, kde svítí jenom jedna žárovka a je tam spousta pavouků a kdovíčeho ještě.

Loni jsem se tomu všemu vyhnula, protože babička byla v nemocnici a vypadalo to, že možná umře, nakonec ale naštěstí neumřela a já aspoň nemusela nikam jezdit. Teď, s plným kufrem a řízkama, co máma zrovna balí do alobalu, vím, že letos mě to nemine.

Ráno mě vzbudí máma tím, že mi přinese do postele kafe a koblihu. Kafe jenom takový slabý s hodně mlíkem, mám moc ráda tu kávovou chuť. Dneska ale nemám náladu ani na jedno z toho. Víím, že se máma hodně snaží, abych nebyla tak smutná a aby se mi tam třeba i líbilo. Koupila mi nové boty na běhání a bundu, abych nemusela mít roztrhaný kecky a hnusnou větrovku po sestřenici, i když vím, že máme hrozně málo peněz a že si určitě musela půjčit od tety nebo babičky, což dělá hrozně nerada. A mně je moc líto, že jsem protivná, i když se takhle snaží. Nasoukám do sebe půlku koblihy, obleču se a jedeme před školu, kde už čeká autobus. Holky tam jsou taky s rodičema, tak mě všechny před nima schválně mile pozdraví, ale já vím, že se jenom přetvařují a že až nasedneme do autobusu, bude všechno jako vždycky.

„Na, zapij si ten Kinedril, ať ti není špatně,“ řekne máma tak nahlas, že to všichni slyší, a já je vidím, jak se na sebe podívají a uchechtnou se.

„Mami, tady ne, hrozně mě ztrapňuješ!“

Už v tu chvíli mě mrzí, že jsem na ni hnusná, a ona se mi omlouvá, že jenom chtěla, aby mi v autobuse nebylo blbě. Dá mi pusku na rozloučenou a já bych jí chtěla obejmout a začít brečet, ať nikam

nejde a ať jede se mnou nebo ať mě nechá doma, ale to nemůžu. Takže dělám, že mě to nijak nebere a jen tak jí mávnu. Začneme nastupovat do autobusu a učitelka všechny počítá a zapisuje si jména, a když přijdu na řadu já, posadí mě hned do první brázdy vedle kuchařky, protože už ví, že jsem se párkrát cestou na výlet pozvracela. Spolužáci prochází kolem mě a já jsem si jistá, že si o mně budou vzadu povídat a vyprávět si, jak jsem se poblila, když jsme jeli do divadla, a jak ten pytlík prasknul a museli jsme zastavit na odpočívadle a všichni vyběhli ven a dělali, že taky budou zvracet a smáli se a volali na mě, že jsem poblíjónka. Konečně kolem mě projde i Vilém a posadí se hned za mě, protože má podobnej problém. Ne že bych se s ním nějak toužila bavit, ale stejně to dělám, protože je mi ho trochu líto, je velikej a tlustej a taky dost často smrdí, zkrátka je ještě o něco větší lůzr než já. V něčem si i docela rozumíme a je pravda, že se se mnou jako jedinej ze třídy baví upřímně rád.

Autobus odjíždí, já koukám z okýnka na mámu, která se usmívá a ukazuje, že mi drží palce a že mi zavolá. A já si přeju, abychom rychle odjeli, protože bych za chvílku mohla začít brečet.

Když dorazíme na místo, jako první se začnou rozdělovat chatky. Všechny holky už mají dopředu domluvený, s kým budou, a já tam stojím a čekám, komu zbyde volná postel. Za holkama, co jsou jen tři, už jde učitelka a začne jim vysvětlovat, že budu s nima. Protáčí panenky, ale nic jinýho, než si mě vzít, jim nezbejvá. A já bych v tu chvíli snad radši byla s tou kuchařkou jako celou cestu sem.

Začneme si vybalovat věci a mně je mezi nima trapně. Vytahují krásný oblečení a taky různý šaty a šminky, až bude diskotéka, a povídají si, koho by chtěly sbalit a tak.

„Na koho máš zálusk ty, Anežo, co?“

„Co takovej Vilda, vy byste se k sobě hodili!“

„No ne asi!“ pronáší a hihňaj se.

„Hm, já nikoho nechci,“ špitnu potichu.

„Ale nekecej,“ řekne Alena, vytáhne něco z tašky a hodí to po mně. Vezmu to do ruky, a když zjistím, co to je, rychle to zahodím.

„Toho se nemusíš štítit, ty hloupá, to je užitečný, když nechceš mít faka.“

„Ale... Vždyť nám je třináct, to se přece nesmí, ne?“ zeptám se naivně.

„Když to nikdo neví, tak co? A ne že to někomu řekneš, ty káčo!“

To fakt nikomu říkat nebudu. Dovybalím si zbytek věcí, vezmu si knížku a jdu si sednout na lavičku vedle chatky. Ještě zavolám mámě a zalžu, že je to docela v pohodě, ona „no vidíš, já jsem ti to říkala“ a jestli jsem snědla řízky, já že jo, rozloučíme se a zavěsíme. Když pak druhý den ráno vyhazuju řízky do popelnice, rozbřečím se.

Začíná nejotřesnější týden v roce a já si škrtám první noc. Jdeme s Vilémem na snídani, kde se taky musíme rozřadit do družstev na všechny hry. Ani jednoho z nás nikdo nechce, ale Vilém zůstane úplně poslední, protože já přece jen vypadám, že mi to sportování jde o něco líp, i když to není pravda. Hrajeme první zápas ve fotbale a kluci na mě řvou, co dělám a kam to kopu a já mám chuť začít křičet, že do prdele nevím, co dělám a že bych to ani nikam nekopala, kdyby mě nikdo nenutil tu debilní hru hrát, ale to nemůžu. K obědu jsou buchtičky se šodó, který nejím, takže mám navíc do večera strašnej hlad a před večerí nás čeká vybika, kterou nemám ráda ze všeho nejvíc, protože trefovat se do ostatních míčem nebudu, vadí mi, když se trefují ostatní míčem do mě, a navíc nepřehodím hřiště.

Podobně probíhá i druhý den, jenom s tím rozdílem, že oběd se dá konečně jíst. Holky se se mnou nebaví, a když, tak jenom ze srandy, kluci na mě volají hnusný věci, jako kde jsem nechala kozy a jestli jsem ty tepláky zdědila po dědovi, když to učitelky neslyší, a učitelky nás zase soustavně buzerují úplně za všechno. Jediná fajn chvíle je polední klid, kdy si můžu číst nebo s Vilémem hrajeme třeba karty nebo člověče.

Je středa a večer se holky konečně dočkají slíbený diskotéky, na kterou mimochodem taky musíme všichni, což už vůbec nechápu. Na chatce se všechny oblíkají a malují už dvě hodiny dopředu, já se na to vykašlu, vezmu si teda sukni, co mi máma zabalila, ale stejně mi to není nic platný, protože se mnou tancovat nikdy nikdo nejde. Tak tam tak sedím na židli v rohu, poslouchám písničky, který se mi vůbec nelíbí, a piju malinovku. Holky s klukama občas na střídačku vylezou někam ven, kam se chodí patrně líbat. Pak tancují ploužáky a hladí se po zadkách a já vím, že bych to dělat nechtěla, ale stejně jim z nějakýho důvodu trochu závidím. Po nějaký době si uvědomím, že už jsem dlouho neviděla

Viléma, předtím seděl naproti u stolku a cpal se koláčema oď snídaně a brambůrkama. Rozhlídnu se po sále, jestli náhodou netancuje. Když jsem si jistá, že nikde v sále není, vyběhnu ho hledat ven, jestli třeba někde nebulí, že mu kdovíkdó řekl kdovíco. Zaběhnu za roh a vidím skupinku spolužáků. Stojí v kroužku a podávají si lahev s nějakým alkoholem. Když se zeptám, jestli neviděli Viléma, začnou se jenom smát a já z jejich hlasů slyším, že jsou opilí. Proběhnu celý tábor, volám jeho jméno, ale nikdo se mi zpátky neozývá. Když už se rozhodnu, že to půjdu nahlásit učitelce, všimnu si, že se kolotoč na hřišti točí. Doběhnu ještě rychle k němu a pod ním leží Vilém. Když se k němu nakloním, abych ho zvedla, zjistím, že je taky opilý. Sedne si a začne mi něco mumlat, nejdřív mu vůbec nerozumím a zkouším ho přesvědčit, aby se zvedl a šel radši rychle do chatky, než ho tu najde někdo z učitelek a bude mít průšvih. On mě ale vůbec neposlouchá a začne mě objímat a tak nějak se na mě sápat, až ležím na zemi pod ním.

„Co blbneš, prosím tě?! Nech toho, co děláš?! Ne!“

Neodpovídá a místo toho mi zkusí zacpat pusou, ale já už stejně nekřičím, protože nechci, aby nás tu někdo takhle našel. Snažím se ho se sebe shodit, ale on má daleko větší sílu a mně vytrysknou slzy a on je úplně bez sebe, roztrhne mi tílko a snaží se mi sahat na prsa, který ale vůbec nemám a moc to bolí. Pak mi strčí ruku pod sukni a mezi nohy a mně je to strašně nepříjemný a už mi moc nejde nekřičet a on mě trochu praští a já už nemám ani sílu v rukou, abych se bránila. Tak už jenom křičím, co nejvíc nahlas to jde, a už je mi jedno, kdo nás tu najde, hlavně aby to bylo co nejrychlejš. A to už přibíhají kluci a ve třech ze mě Viléma sundají a Jirka mu dá i pěstí a pak běží učitelky i holky a všichni jsou hrozně hysterický a já tam ležím polonahá a strašně se stydím. A cejtim, že mi teče krev z nosu a už je u mě učitelka a zvedá mě a ptá se, jestli mi něco není, kolem stojí všichni spolužáci, tentokrát se vůbec nesmějou a učitelka je zahání do chatek a oni musí jít, i když nechtěj. Odnosou mě do jídelny a přiběhne ke mně zdravotnice a utírá mi obličej a balí mě do deky. Pak slyším, jak učitelka volá mámě, že se domluví, až přijede, a že se nebude zatím volat sanitka. A já jenom sedím a nechám se ošetřovat, koukám do blba, a když slyším motor, tak vyjdu před budovu, a máma ke mně běží a brečí, pak mě rovnou odvede do auta. Chvilí tam čekám, vidím, jak se dohadují s učitelkama a máma křičí a pak běží zase k autu, sedne si za volant, nastartuje a my odjíždíme pryč.

Koukám se ze zadního okýnka auta, jak tma za námi ubíhá a světla už na ní nedosáhnou, jak mizí tábor a spolužáci i vybíka a buchtičky se šodó. Mizí všechny zlý a škodolibý posměšky, flašky alkoholu a kondomy. Mizí všechno, na co jsem ještě malá, a já jsem teď v bezpečí máminýho auta a ona se mě na nic neptá, jenom co si dám k večeři a zejtra k obědu a že do konce tejdne nemusím do školy. Pak řekne jen „Promiň...“

A nakonec už jsem do týhle školy nemusela vůbec. Chodím teď jinam, kde je to trochu lepší. Viléma jsem od té doby neviděla, jen nám přišel domu dopis od jeho rodičů, že děkují mámě, že to nikde nerozmazávala a že se omlouvají a pak tam byly ještě v obálce nějaký peníze. Za měsíc jede třída na lyžák.

A já tam nemusím.

Barbora Podaná
II. ročník, Literární tvorba
O díle:

Nevlastním legendární literární šuplík, nabouchaný skvosty, obvykle ani nemívám to pověstné pnutí k tvorbě. A když už by to pnulo, do cesty přijde lenost. Proto i k tomuhle veledílu jsem byla donucena vyšší mocí. Povídka *Z okýnka* vznikla na jednom ze seminářů na Literární akademii, konkrétně u Honzy Němce z Hosta. Ráda vidím svět dětskýma očima, v dětství se totiž dějí hrůzy, na něž se postupem času zapomíná. Dětský pohled jsem využila i při psaní své bakalářské práce, která snad brzy dojde ke zdárnému konci.

Aplikace
Futurago

Aplikace Futurago
Gabriel Uhlíř

Gabriel Uhlíř, student I. ročníku oboru Grafický a mediální design, představuje aplikaci Futurago. K jejímu vytvoření jej inspirovala kamarádka Klaudie Ramszová, jinak je celá aplikace jeho vlastním projektem – od grafického rozhraní, po samotné programování.

futurage→

Už jste si někdy psali deníček?
A co kdybyste mohli napsat svému
budoucímu já?

S touto myšlenkou vznikla aplikace
futurago. Ta umožňuje posílat zprávy
na určitou dobu do neznáma, a po
uplynutí vámi stanovené doby
se vám vrátí. Můžete se tedy setkat
s řadou překvapivých vzpomínek na
období, která jste už třeba zapoměli.

Aplikace funguje na webové stránce:
futurago.gauel.com, je tedy přístupná
na všech zařízeních s internetem.

Snad budu mít možnost v budoucnu
vytvořit plnohodnotnou aplikaci pro
App Store a Google Play.

Přeju všem hezké chatování s vaší
budoucností!

GABRIEL UHLÍŘ

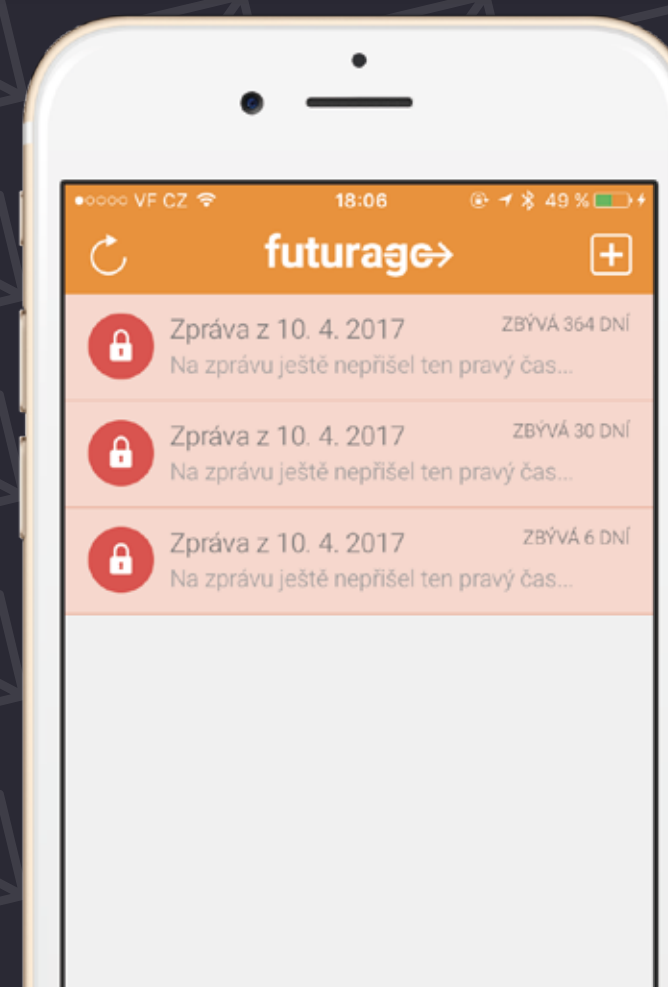
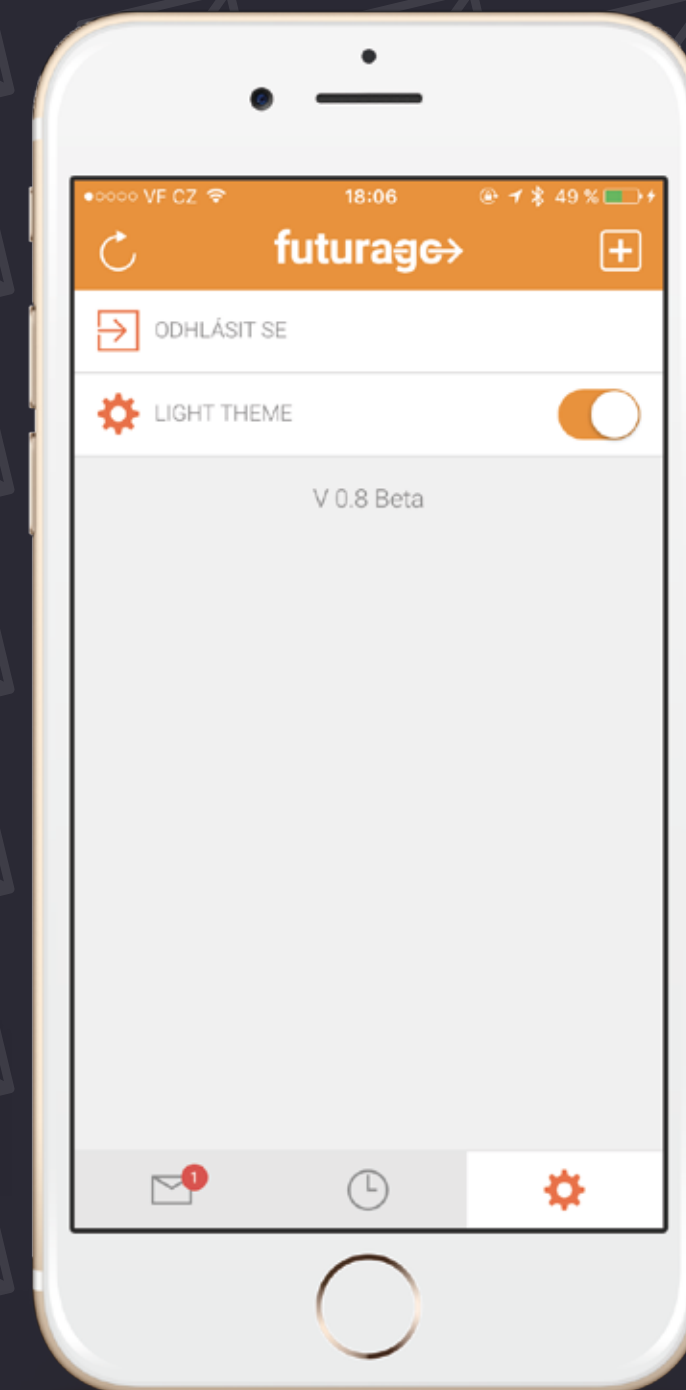
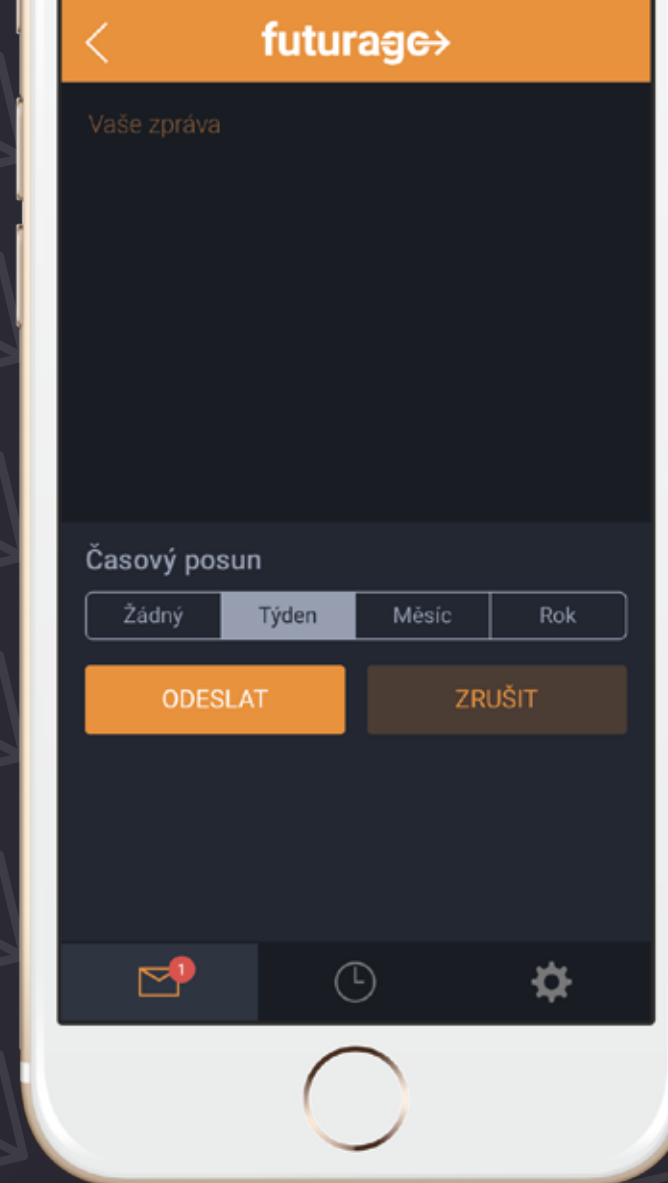
1

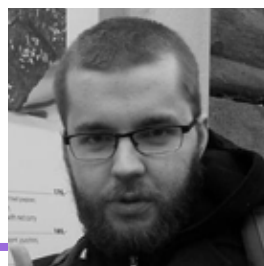
2

3

Napsat, odeslat a přijmout.
To jsou tři jednoduché kroky,
jak aplikaci používat.

Jan Mazanec
II. ročník
Literární tvorba

PhDr. Eduard Burget, Ph.D.
Práce s prameny
Moderní evropská kultura
Dějiny umění a kultury

Adéla Marvanová
I. ročník
Literární tvorba

Traduje se, že duha je optický úkaz stáječící se do kruhu, ale je-li tomu jinak, troufám si odhadovat, že tam svůj konec mohli naleznout i jiné nekonečné záležitosti: Kafkův *Zámek*, seriál *Simpsonovi*, oslavy brněnské Komety po získání extraligového titulu, chlouba černošského pornoherce, šéfredaktorův smutek nad oslavami brněnské Komety... Výčet by zkrátka nebral konce, ale naštěstí pro mě neobsahuje odpověď na anketní otázku, takže se s vámi mohu rozloučit a vrhnout se na vymýšlení reklamního sloganu pro nový cestovní repelent proti lepkónům. „Antiskřek, pro váš první krok na cestě za pokladem.“ A pak že mě škola nic nenaučí.

Otázka je, na kterém konci? Můj soused, malinký panáček v červeném oblečku s kápí, po duze každý den odlétá do práce a v druhé půlce cesty si přibržďuje deštníkem. A že je to spořádaný člověk, spravedlivý a čestný, řekl bych, že tam bude nějaký úřad pro srdeční záležitosti a že pracuje na odboru zvláštních přání. To jsem poznal podle toho, že mně osobně se spousta přání splnila, zvláště když jsem se mu o nich zmínil. Někdy se ho zeptám, jak to tam přesně vypadá, a vůbec, aby mi k tomu řekl ještě něco víc.

Jak hledat konce bez začátku? Ten prve prozkoumat se musí. Kde duha své barvy sbírá, nebo je odněkud stírá? Známe ji z nebe, občas objeví se a okamžik shonu rozboří. Ale co my víme, kde její plamen dohoří?

Na oblohu první kapky zaťukají... a skrz ně paprsky prosvitají. Jeden, druhý a pak třetí, z nich jak Fénix barva letí. Jak asi barva barvu střídá? Říkanka vtipně napovídá:

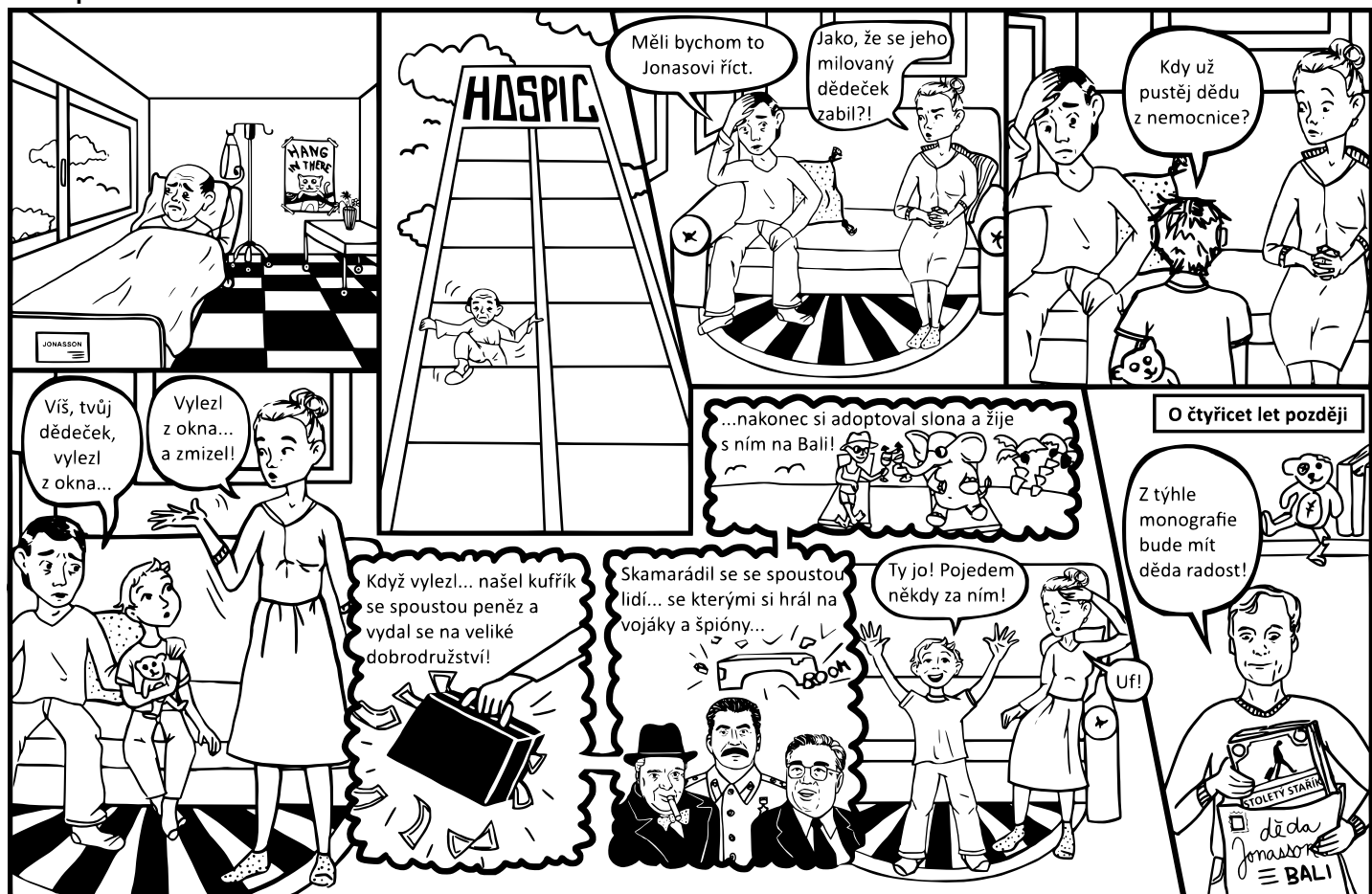
Čenda oznamuje, že zítra máme fyziku – červená, oranžová, žlutá, zelená, modrá a fialová.

Tak teď už ví se, jak barvy probouzí se a která jakou střídá, ale kde končí, někdo napoví?

Ššš... strýček vítr žene odpověď blíž a blíž k našim uším a já už tuším, že v lidském srdci duha svou píseň dopovídá. Najdi v tom shonu, spěchu chvíličku, když duha oblohou září, pak obrať pohled k lidské tváři. Když skrze slzy dobře podíváš se, v té vzácné chvíli člověka, uvidíš jak na nit bolesti paprsky světla navléká.

„Co je na konci DUHY?“

JAK TO BYLO SE... stoletým staříkem?

Česká politika

Nač je Čechům politika,
když je tu věc zjevná.
Stát náš jest jen satirika,
pivo - problém číslo jedna!

Početní

60 minut má hodina,
3 lidi, to už je rodina,
100 lidí něco si přeje,
1 politik se nám všem směje.

Michal Beck

DOBRÁ ČEŠTINA

www.dobracestina.cz

Dobrá čeština sdružuje autory a redaktory, kteří chtějí psát dobře česky a pomáhat i všem ostatním, kteří usilují o totéž.

Chcete-li mít jistotu, že vaše texty budou mít náležitou úroveň a styl, že vzbudíte pozornost a respekt těch, jimž jsou určeny, a především – že jimi vyjádříte to, co chcete, využijte našich služeb.

Nabízíme

Opravy textu

základní gramatická, pravopisná a typografická korektura

Úpravy textu

kromě opravy textu i jeho očištění od formulačních nedostatků, šroubovaných vět, nadbytečných slov, od automatismů, klišé a nezáměrného opakování. Cílem je upravit text po stránce lexikální, větné, kompoziční i stylové do kultivované podoby

U knih, publicistických či odborných textů patří k úpravám i strukturování na kapitoly a volba vhodných titulků či mezititulků

Ověřování informací, reálií a citací

v textech, které obsahují osobní a zeměpisná jména, názvy institucí či reálie ze specializovaných nebo cizojazyčných oblastí (zejména v překladech) je potřeba ověřit a sjednotit jejich grafickou a pravopisnou podobu na základě platných norem či věrohodných zdrojů

Přepis textu

nabízíme elektronický přepis strojopisu, rukopisu, audionahrávky či videozáznamu

Překlad textu

překládáme z angličtiny do češtiny (komerční i odborné texty) a ve spolupráci s rodilými mluvčími též kratší texty z češtiny do angličtiny (abstrakty, resumé apod.)

Tvorbu textu na míru

potřebujete-li text určitého žánru, který neumíte sami vytvořit, ale máte jasnou představu o jeho funkci, smyslu a rozsahu i potřebné podklady, napíšeme ho

kontakt

www.dobracestina.cz

info@dobracestina.cz

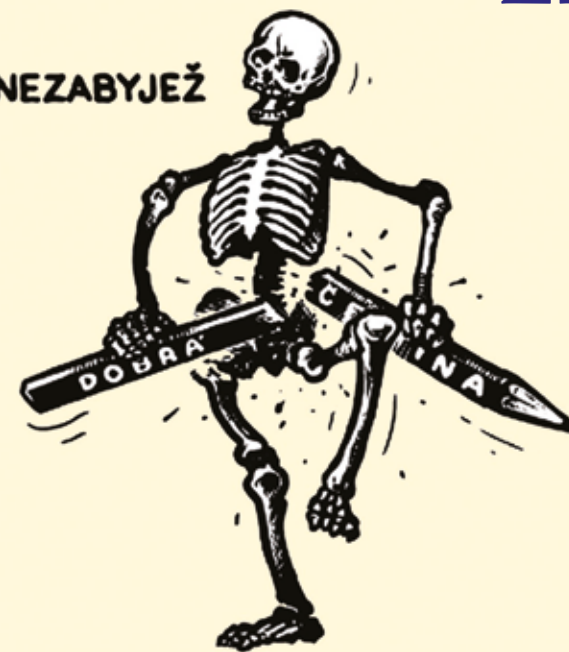
733 669 340

LITERÁRNÍ BAŠTA

www.dobracestina.cz/basta

Fejtónky, literární recenze, ukázky knih i zprávy
v samostatných rubrikách

NEZABYJEŽ

Dobrá kniha

Dobré zprávy

Moje řeč

Dobrá pasáž

Doktorky radí

Nedělnička

„Vždyť bych si
i **ku*vu** vzal,
kdybych věděl,
že **mě má ráda.**“

— K. H. Mácha

(Povstalcův zval ku lásce hlas)

V Š K X